

[Kunst]

TEKST OG BILDE. Mari Slaattelids utstilling på Galleri K sammenstiller bildet og begrepene, i en søken etter kunstens ideelle tilstand. Her diptyket «FisicaPolitica»; et maleri og kopien av det samme maleriet printet ut på lerret. BEGGE FOTO: GUNNARBLØNDAL

Usikkerhetens manifest

Mari Slaattelids utstilling på Galleri K søker etter kunstens ideelle tilstand.

For et drøyt tiår tilbake skulle det en sterk tro og et kaldt hode til for å holde fortet som maler i kunstverdenen. Maleriet hadde utspilt sin rolle som kunstmedium, etter at den modernistiske kunsten hadde ført det stadig lenger mot kanten av stupet. Til slutt var det bare en flat og ensfarget firkant igjen av uttrykket som i tidligere tider hadde nytt det ypperste privilegium som gjenforteller og gjenskaper av den sette verden.

Nå skal det sies at maleriet aldri gikk heden, hverken ute i verden eller her til lands. Men skulle du ha noen betydning som samtidskunstner på begynnelsen av 1990-tallet, burde du helst toe dine hender for terpentinklutt og malingsflekker, og gi deg interaktiviteten og de nye teknologiene i vold.

Cool og kompleks. Mari Slaattelids kunstneriske utvikling må kunne sies å ha utviklet seg innenfor rammene av denne fortellingen. Allerede på tidlig 1980-tall begynte Slaattelid (født 1960) sin kunstakademiske utdannelse i Düsseldorf, under det som da var maleriets siste storhetstid. Det tyskinspirerte, heftige maleriet trodde mange skulle bli maleriets siste krampetrekning, og Slaattelids bilder på sent 80- og tidlig 90-tall bar tunge spor etter denne bølgen.

Historien om maleriets død handler egentlig om dets evige gjenkomst: dets evne til skifte ham og

TERMOSTAT. Språket griper inn i Slaattelids bilder og kontrollerer de visuelle grepene. Her diptyket «Aksent» (til venstre) og «Bildtråger».

derigjennom kommentere og problematisere de alltid skiftende omgivelsene. Da det så som mørkest ut for maleriet, skiftet Slaattelid ut det ekspressive og tunge penselstrøket, rullet sammen lerretene til fordel for aluminium og pleksiglass, og la grunnen for et coolt og komplekst uttrykk som har bragt henne opp i det absolutte tetskiktet av norske kunstnere.

Kontroll. Utstillingen på Galleri K, kalt «Ideelle problem», inneholder flere av markørene som har gjort at man neppe tar feil av en Slaattelid i det norske kunstlandskapet. De rundt 20 bildene er med et par unntak malt på gjennomsiktig pleksi. Det estetiske utkommet av denne arbeidsmåten er maksimalt

delikat, all den tid lyset kan stråle gjennom og ut av fargene. Noen ganger er bare baksiden av glasset malt, slik at forsiden står blank og skinnende. I andre bilder er både for- og bakside behandlet: bemalt, tilsolet, slipt ned og belagt med atter nye lag og maleriske gester.

Slaattelid legger an til en behersket og tvers gjennom kontrollert arbeidsmåte, hvor de fleste tilløp til frivol utfoldelse blir holdt i tømme gjennom et strengt regime. Språket griper inn i bildene nærmest som en termostat der de materielle grepene – som store sveip med brede pensler eller drypping og helling av rennende maling – truer med å overopphete uttrykket. Dette språket fremtrer både i form av tekst og konkrete begreper i selve

bildene, men også i form av den skrevne poesien som ser ut til å ligge som et alltid styrende prinsipp for Slaattelids fortellinger.

Påståelighet og tvil. Sammen med ulike referanser til kunsthistorien – med «Ideelle problem» dveler Slaattelid ved den russiske avantgardisten Kasimir Malevitsj' berømte «Sorte kvadrat» fra 1913, og i videre forstand det modernistiske bildet som sådan – understreker poesien både bildets potensielle og uutgrunnelige kraft, og kunstnerverkets iboende usikkerhet.

Referansene til et både teoretisk og poetisk språk, samt til kunsthistorisk korrekte autoriteter, utgjør en latent trusel om at helheten i Slaattelids kunst blir mindre enn summen av delene. Men den høytidelige bakgrunnstenen i dette kunstnerskapet bidrar til å pensle ut en større diskurs, hvor maleriets konkrete virkemidler – form og strøk, farge, lys og materialitet – sammenstilles med begrepene i et slags usikkerhetens manifest.

Hvor paradoksalt dette enn må høres, er det likevel i forsøkene på å balansere påståelighet og tvil man kan finne styrken i Slaattelids kunst, og kanskje også i alle andre kunstneriske bestrebelsler, til alle tider. Det evig usikre utfallet av enhver kunstnerisk handling, er i siste instans kanskje også kunstens ideelle tilstand.

ARVERØD

➔ **Mari Slaattelid**
«Ideelle problem»
Galleri K, Oslo
18. oktober–9. november